

Megérthetjük -e Isten útjait?

Amikor néhány hete csalódás ért nem érttem Isten miért engedte, hogyan hagyhatta a történeteket, emberként azt hittem megérthetem az Ő útjait...!

Olykor sötét életszakaszon kell átmennünk, és meg kell birkóznunk a gondolattal, hogy mi nem értjük Isten útjait, és bár nem értjük, mégis bízunk kell Benne!

Ézsaiás ezt így írja le „Bizony, a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én utaim – így szól az Úr.” (Ézsaiás 55,8) és magyarázatként ezt írja a 9. versben „Mert amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak utaim a ti utaitoknál, és gondolataim a ti gondolataitoknál.”

Majd a könyvespolcra egy porosodó régi olvasó könyvet vettem le, és szeretném megosztani az alábbi kis történetet:

„... egyszer volt egy öreg remete, aki Isten útjai ellen sokat zúgolódott. Történt azonban, hogy álmot látott, és teljesen lecsillapította. Íme, az álom:

... meglátogatta őt valaki, aki azt mondta, hogy őt Isten küldte hozzá, és hívta, menjen vele. Egy házhoz értek, ahol barátságosan fogadták őket, sőt a házigazda azt mondta nekik:

- *Ma nagy nap van, azért maradjatok itt vacsorára. Ellenségem megbékült velem, és ennek a pecsétjeként ezt az arany kelyhet küldte.*

Másnap tovább mentek, és a remete megütközve látta, hogy az útitársa magával vitte a házigazda ajándékát, az arany kelyhet... Felháborodottan éppen szólni akart miatta, de az leintette:

- *Hallgass ilyenek az Isten útjai!*

Nem sokára egy másik házhoz értek. Az a házigazda zsugori volt, kifejezte haragját a nemvárt vendégek láttán, semmi jót nem tett velük.

- *Tovább kell mennünk – szólta hozzá a remete útitársa, és neki ajándékozta az arany kelyhet. Persze, hogy a remete ezt sem értette, de háborgását az útitárs így csillapította le:*
- *Hallgass! Nem érted az isten útjait!*

Estére egy férfival találkoztak, aki nyomorult kis háza körül dolgozott volna, és elpanaszolta nekik, hogy szinte üldözi a balsorda, nem megy semmire, bárhogy igyekszik...

- *Bízzál, Isten megsegít! – mondta neki az álombeli útitársa, és elmenőben felgyújtotta a házat. Erre már valóban fölháborodott a remete, de újból ezt hallotta:*
- *Hallgass! Mit érted te Isten útjait?!*

Végül egy sötét tekintetű, hallgató emberrel találkoztak, aki csak a kisfiához szólt barátságosan, csak azt szerette. Mégis kérték, kísérje el őket, nem ismerik az utat, mire azt felelte:

- *Nem kísérhetlek el benneteket, de a fiam elmehet a hídig. Vigyázzatok rá...*

Isten megőrzi! – válaszolta az úritárs, és elindultak. Amint azonban a hídig értek, hirtelen belelökte a fiúcskát a folyóba...

- *Te képmutató ördög! – háborodott föl a remete – Még talán erre is azt mondanád, hogy... ezek Isten útjai!*

Az úritárs abban a pillanatban fényes angyallá változott, és magyarázatba kezdett...

- *Ide figyelj! Az arany kehely mérgezett volt! A barátságos ember életét mentett meg, hogy elvettem tőle. Az a zsugori viszont a halált itta ki belőle... A szegény ember a fölgyújtott háza romjai alatt kincset talált, éppen eleget ahhoz, hogy újból talpra álljon. Nos, az utolsó? bűnös ember volt az, ha a fiát fölnevelte volna belőle is gonosz, sőt gyilkos lett volna az ő hatására. Viszont az egyetlen gyermek elvesztése a szívét megtörte, bűnbánatra, megtérésre indított, a gyermek viszont jó helyen van! Látod, most bepillantottál az Isten bölcsességébe és igazságosságába. Ne zúgolódj útjai ellen, ha nem érted őket.”*